

عنوان مقاله:

الگوسازی و رفتار مربیان در تربیت اسلامی از منظر نهج البلاغه

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس بین المللی روانشناسی، مشاوره و علوم تربیتی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

احسان خلیلی - دکتری تخصصی روانشناسی تربیتی، گروه ادب یات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قم، ایران

خلاصه مقاله:

سرمشق گیری و الگوپذیری، مهم ترین و کاربردی ترین نوع شناخت و یادگیری در همه دوران زندگی است. بر همین اساس، یکی از روش های تربیت، تربیت به وسیله الگو است، که می توان آن را «روش الگویی» نامید. این روش در سرتاسر زندگی و ابعاد مختلف آن کاربرد دارد و از آن جا که محتوای تربیت را به صورت عینی و عملی ارائه می دهد، در انتقال مفاهیم و آموزش برنامه های تربیتی، بسیار موثر است. شاید به همین دلیل است که در منابع اسلامی، بر بهره گیری از الگو و پیروی از اسوه های حسنه تاکید شده است. اسلام در ترسیم برنامه روزانه مسلمانان، پیوسته روش «الگوپذیری» را متذکر شده، و آنان را به حضور مستمر و به موقع در جایگاه الگوهای شایسته الهی فرا می خواند و از الگوهای ناشایسته حذر می دارد. تاثیرپذیری انسان از محیط و گرایش او به تقلید را می توان از مبانی اثرگذاری این روش نام برد. این مقاله به بیان جایگاه الگو در تربیت دینی بر اساس دستور العمل های قرآن و دیدگاه های امام علی (ع) در نهج البلاغه پرداخته است. در ابتدا مفهوم تربیت، تربیت دینی و الگوی تربیتی به اختصار معرفی و سپس شیوه الگو سازی قرآن کریم و نهج البلاغه مورد بررسی و تحلیل قرار گرفته است. و در ادامه به بیان روش ها و راهکارهای علمی و عملی تربیت بر اساس دیدگاه های امام علی (ع) در نهج البلاغه پرداخته و در ارائه راهکارها و شیوه ها به ابعاد عاطفی و درونی انسان ها توجه بسیاری شده است. پرداختن به این نوع نگرش ها در تمام شیوه ها از جمله الگو برداری و پیشگیری، تذکر و یادآوری، محبت مدارا، عبرت آموزی و بصیرت آفرینی و بالاخره عفو، تغافل و تشویق و تنبیه به منظور تربیت انسان، نیاز عاطفی و مقتضای فطرت انسان ها است، که از دیدگاه های گوناگون قابل بحث است.

کلمات کلیدی:

الگوسازی، رفتار، مربیان، نهج البلاغه، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1480821>

